57
21. febr.

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:	Hundrað. Kr.	Hundrað. Aur.	Alin. Kr	Alin. Aur.
Eptir A. eða í fríðu	97	63	»	81
— *B.* — *í ullu, smjöri og tólg*	72	15	»	60
— *C.* — *í tóvöru af ullu*	121	40	1	1
— *D.* — *í fiski*	61	57	»	51
— *E.* — *í lýsi*	36	88	»	31
— *F.* — *í skinna-vöru*	54	55	»	45½
En meðalverð allra landaura samantalið	444	18	3	69½
og skipt með 6, sýnir: **meðalverð allra meðalverða**	**74**	**3**	„	**62**

Skrifstofu norður- og austuramtsins, 21. dag febrúarmán. 1882.

J. Havsteen, settur.

Í umboði herra biskupsins
Davíð Guðmundsson.

58
22. nóvbr. 1881.

— **Brjef ráðgjafans fyrir Ísland *til landshöfðingja* um skipaskjöl.** — Konunglegi danski generalkonsúllinn í Þrándheimi hefir í fyrirspurn til utanríkisráðgjafans um, hver skjöl Íslandsför frá utanríkislöndum þurfi að vera útbúin með samkvæmt lögum 15. apr. 1854, meðal annars getið þess, að flest Íslandsför frá Noregi vanrœki að útbúa sig með vöruskrám og heilbrigðisskírteinum með árituðu vottorði konsúlanna, og hafi hann þó aldrei að því komizt, að þeir sættu neinni ákæru fyrir þessar sakir.

Út af þessu vil jeg þjónustusamlega skora á yður, herra landshöfðingi, þóknanlega að annast um, að það verði brýnt fyrir rjettarþjónunum að gæta þess, að ákvæðum 8. greinar í lögum 15. apríl 1854, sje nákvæmlega fylgt, og að beitt verði sektarhegning þeirri, er heimiluð er í 9. grein tjeðra laga, gegn þeim, er brjóta móti fyrirmælum laganna.

59
6. janúar.

— **Brjef ráðgjafans fyrir Ísland *til landshöfðingja* um skiptagjald af íslenzku búi kaupmanns í Danmörku.** — Með þóknanlegu brjefi 18. október f. á. hafið þjer, herra landshöfðingi, sent hingað erindi frá verzlanstjóra N. Thomsen, en hann er erfingi í dánarbúinu eptir íslenzkan kaupmann H. E. Thomsen, og sœkir hann um að ákveðið verði með amtmannsúrskurði gjaldið fyrir aukauppskript, er sýslumaðurinn í Vestmannaeyjum hafði gjört eptir beiðni skiptanefndar hins konunglega landsyfir- og hirð- og bœjarrjettar, á eigum hins látna þar í sýslu, hafði sýslumaður reiknað gjald þetta $^{2}/_{3}$% af andvirði hinna uppskrifuðu muna; svo hafið þjer og sent þar með skýrslur þeirra sýslumanns og amtmannsins í suðurumdœminu. Hafið þjer látið þá skoðun í ljósi, að rjettast hefði verið að taka búið til sjerstakrar skiptameðferðar á Íslandi, en skotið annars málinu undir úrskurð ráðgjafa.

Af tilefni þessu læt jeg ekki hjá líða að tjá yður þjónustusamlega til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar, að svo virðist sem á það verði að fallast, að sýslumaðurinn á Vestmannaeyjum hefir látið sjer nœgja að gjöra eptir beiðni skiptanefndarinnar hjer uppskript á eigum dánarbús H. E. Thomsens kaupmanns á Islandi, með því að álíta verður samkvœmt reglum þeim, er hingað til hefir fylgt verið og sem lög um skipti á dánarbúum og fjelagsbúum o. fl. 12. apríl 1878 eigi virðast hafa getað

gjört neina breyting á, að skiptarjetturinn hjer í borginni, þar sem hinn látni eiginlega átti heimili, hafi bæði haft rjett á og verið skyldur til, að draga inn undir skiptameðferð búsins einnig þann hlut af eptirlátnum munum hins látna, sem á Íslandi er niður kominn. 59 6. janúar.

Af þessu leiðir, að ákvörðuninni í aukatekjureglugjörð fyrir Ísland 10. septbr. 1830 § 37 verður eigi beinlínis beitt í þessu máli.

Hinsvegar verð jeg að vera þeirrar skoðunar, að samkvæmnin við þessa ákvörðun mæli með því, að veitt verði lækkun á gjaldi því, er reiknað hefir verið fyrir uppskriptargjörð þá, er hjer er um að ræða, og þá er til þess er lítið, hve lítilfjörlegt starf það er, sem hjer hefir framkvæmt verið, þykist jeg geta ákveðið gjaldið til landssjóðs ½ af þúsundi, af 40000 kr., eða alls 20 kr. og hefir yfirrjettarmálsfœrslumanni Skibsted sem er umboðsmaður erfingjanna, verið ritað í dag um greiðslu gjalds þessa.

— **Brjef ráðgjafans fyrir Ísland *til landshöfðingja* um hreppstjóralögin.** — Þá er ráðgjafinn var þess var orðinn, að líkindi væru til, að í lagafrumvarpi því um borgun til hreppstjóra og annara, sem gjöra rjettarskil, hefðu læðzt villur inn í 3. og 4. gr., sem œskilegt væri að lagfœra, skoraði jeg 11. nóvbr. f. á. á yður, herra landshöfðingi, að útvega skýrslu forseta efri deildar alþingis um, hvort hann fyndi ástœðu til að gjöra nauðsynlegar leiðrjettingar á umgetnum villum. 60 22. febr.

Með þóknanlegu brjefi 7. desbr. næst þar á eptir hafið þjer sent hingað skýrslu forsetans og sjest á henni, að enda þótt hin umgetnu afbrigði frá stjórnarfrumvarpinu ættu ekki rót sína í neinum breytingaratkvæðum, er alþingið hefir samþykkt, þá hefir hann þó skorazt undan að gjöra tjeðar leiðrjettingar, af því að breytingarnar hafi verið komnar inn í frumvarpið, áður en það náði fullnaðar samþykkt þingsins, og væru þannig ekki villur í embættisafgreiðslu forsetans á lagafrumvarpi því, er þingið hafði samþykkt til fullnaðar.

Þar sem nú tilraunin til að fá villur þessar leiðrjettar misheppnaðist, hlaut ráðgjafinn reyndar að vera í nokkrum efa um, hvort lagafrumvarpið, eins og það lá fyrir frá þingsins hendi, væri svo lagað, að það yrði lagt fyrir konung til staðfestingar, með því að álíta verður að einkanlega síðasta málsgrein 4. greinar frumvarpsins, eins og hún nú er orðuð, sje í sjálfu sjer mjög óheppileg, og heldur ekki samkvæm því, sem alþingi ætlast til, en ráðgjafinn áleit þó rjettast að leggja eigi svo mikla þýðingu í breyting þá, sem orðin var á því, hversu tjeð ákvörðun var orðuð, að hann ætti af þeirri ástœðu að ráða konungi frá að staðfesta lögin, sem munu veita rjettarþjónum þeim, er hlut eiga að máli, talsverða tekjubót.

En með því að brjefskriptir þær, sem af því leiddi, að lögin voru svona skakkt orðuð, hafa valdið því, að eigi var unnt að staðfesta lögin, fyrri en liðinn var sá tími, er lögin áttu samkvæmt 15. gr. þeirra að ná gildi, þá hefir ráðgjafanum þótt sjer bera að leiða athygli yðar, herra landshöfðingi, að því, að hreppstjórarnir samkvæmt hinum nú út komnu lögum eiga heimting á, að þau árlegu laun úr landssjóði, sem þeim eru veitt í 1. gr., verði reiknuð frá 1. janúar þ. á., og eins að því, að borgun m. m. fyrir rjettarverk, sem unnin hafa verið síðan þennan dag, ber að reikna hlutaðeigöndum samkvæmt hinum nýju lögum, svo að þeir geta krafizt viðbótar á því, er þeim kann vangreitt að vera.